

Er man modig, når man forfølger sin drøm?

Måske kræver det mod at forfølge sine drømme og måske er det derfor, der er så mange, der ikke gør det, og som i stedet for bliver ved med kun at tale om det.

Som så mange andre har jeg gennem årene har en masse drømme. Nogle drømme mere realistiske end andre. Jeg taler ikke om de drømme, der alle kan falde ind under kategorien, hvis jeg bare vandt i lotto. Ikke at jeg ikke har haft dem, men med mit kendskab til statistik er sandsynligheden for at jeg vinder den store gevinst så lille, at jeg aldrig helt har brugt meget tid på de drømme. Det vil dog nok øge min chancer, hvis jeg rent faktisk købte en lottokupon.

Nej, der har været andre drømme. Tilbage i mine teenageår drømte jeg om at blive kæreste med forsangeren Leslie fra Bay City Rollers – ja, jeg har været der med ternet tøj og det hele skrigende foran deres hotel. Jeg var endda så heldig at møde ham, og så var den drøm færdig. Min stil i musik skiftede, så jeg har også været "forelsket" og drømt om Brian Connolly fra Sweet og Steven Tyler fra Aerosmith. Torben fra fodboldklubben B93 har også været genstand for meget drømmeri, da jeg var 15 år. Min veninde og jeg brugte meget tid på at tale om vores drømme og forestille os, hvad der ville ske, når de udvalgte unge mænd fik øjnene op for os. Det skete desværre aldrig.

Jeg drømte om, at blive den nye Jette Hecht-Johansen (tidligere meget kendt forsvarsadvokat fra store straffesager), men da jeg var færdig med jurastudiet, var det andre ting, der trak, og jeg valgte en anden vej.

Jeg drømte som så mange andre om at få mand og børn. Jeg drømte om hus og have, og om at rejse, men ikke en eneste gang drømte jeg om at blive skilt. Det blev jeg, og jeg blev alenemor med 3 børn. Der fulgte en periode, hvor der ikke var tid og plads til drømme. Jeg havde nok at gøre med at overleve.

Men drømme har det med at komme, når man mindst forventer dem. Og ind imellem det meget arbejde og dagligdagen kom drømmen om at videreuddanne mig, og jeg startede på en masteruddannelse i organisationspsykologi på RUC. En fantastisk hård rejse, som jeg har lært utrolig meget af, og som samtidig indfrie en gammel drøm om at læse psykologi.

Jeg har aldrig følt, at jeg var modig, når jeg har forfulgt en drøm. "At vove er, at miste fodfæstet for en stund ikke at vove er, at miste sig selv", er et citat, der bliver brugt meget. Jeg føler ikke, at jeg vover noget, men jeg tror måske, at jeg bliver drevet af mine drømme. At jeg med årene er blevet bedre og bedre til at lytte efter, hvad der er de virkelige drømme, og hvad der blot er sporadiske fantasier. Og hvis det er noget, der bliver ved med at dukke op i min bevidsthed, så er det noget, jeg bliver nødt til at gøre noget ved.

For et par år siden sagde jeg mit job op, og holdt et år fri. Jeg var ikke bange, men havde ind i mellem selvfølgelig sommerfugle i maven og tvivl om, at det var det rigtige, jeg havde gjort. Ved godt, at det nok kræver et vis portion mod, specielt når omverdenen bliver ved med at sige til dig, at du må se at få et job, men jeg stolede på mig selv og regnede med, at det hele nok skulle gå.

Det er min erfaring, at hvis en af mine drømme bliver ved med at presse sig på, og det giver mig ro i maven, når jeg tænker på det, så er det noget jeg er nødt til at gøre noget ved det. Også selvom jeg ikke helt ved, hvordan det skal ske – det er jo det, der er det fantastiske ved det – nogen gange sker tingene ligesom af sig selv, når man først har sagt det højt.

Lige nu sidder jeg så i Italien alene i 4 uger i den mindste lille bitte by. Det er en drøm jeg har haft i rigtig mange år. Ikke at være lige her og i 4 uger, men at bo i Italien en del af året for at skrive. Det kan godt være at 4 uger ikke er en del af året – eller i hvert fald kun en lille del, men det er, hvad der passer ind i mit liv lige nu, hvor jeg stadig har 2 hjemmeboende børn, der går i gymnasiet. Og uanset hvad så får jeg prøvet min drøm af. Og helt ærligt – det er fantastisk. Jeg nyder det, men jeg savner også mine børn. Min drøm er stadig at jeg på sigt vil bo i Italien i dele af året, men indtil videre vil jeg sørge for at pleje min drøm ved at tage herved et par uger om året alene for at skrive.

Jeg har tit fået at vide, at jeg er modig, når jeg har gået efter en drøm, men jeg føler ikke, at jeg er modig. At følge sin drøm betyder imidlertid, at man er nødt til at komme ud af sin "comfort zone" og gøre noget aktivt, og hvis det er at være modig – så er jeg modig.

Ikke alle drømme kræver omlægning af ens liv, og man kan jo starte et sted og se, hvordan det går. Og hvis "modet" er der så er det jo bare at klø på og nyde alt det, der sker undervejs.

Hvis du vil læse mere om mine tanker og oplevelser i det italienske, så kan du følge med på min blog www.pernilletaarup.dk.